

Risale-i Nur çıplak hakikatin sesidir

Fikret Çalışkan: “Aşağıdaki metinde “adaletnâme-i şeriat” ve “tarih celp namesi” terimleri özellikle mi kullanılmış, anlatılmak istenen fikre nasıl bağlantı yapılabilir?”

“Gazetelerde neşrettiğim umum makalâtımdaki umum hakaikte nihayet derecede musırrım. Şayet zaman-ı mazi cânibinden, Asr-ı Saadet mahkemesinden adaletnâme-i şeriatla dâvet olunsam; neşrettiğim hakaiki aynen ibraz edeceğim. Olsa olsa, o zamanın ilcaatının modasına göre bir libas giydireceğim. Şayet müstakbel tarafından üç yüz sene sonraki tenkidât-ı ukalâ mahkemesinden tarih celp namesiyle celp olunsam, yine bu hakikatleri, tevessü ve inbisat ile çatlayan bazı yerlerini yamalamakla beraber, taze olarak orada da göstereceğim.”¹

HAKİKATİN SOLMAZ RENGİ

Bu metin Bediüzzaman Said Nursî'nin 31 Mart'tan sonra çıkarıldığı mahkemeye verdiği müdafaanameden bir parçadır. Mahkeme 31 Mart olayında dahli olduğu şüphesiyle birçok zevatı tutuklamış, bir kısmını mahkeme bahçesine asmıştır. Asılmış olanların cansız bedenleri darağacında sallanmakta, mahkeme penceresinden gözükmetedir.

Bediüzzaman orada on bir buçuk maddelik bir savunma yapıyor. Savunmasında gazetelerde yazdığı makalelerinin arkasında duran Bediüzzaman, zikrettiği bütün hakikatlerin son derece gerçekçi olduğunu, öyle ki bin sene öncesinin Asr-ı Saadet mahkemesinden çağırılrsa gidip bu gün gazetelerde yazdığı hakikatleri aynen orada zikredeceğini; istikbalin akıl mahkemesinden çağırılrsa, oraya da gidip bu hakikatleri aynen orada da savunacağını söylüyor.

Bediüzzaman'ın bu cümlesi, makalelerinin çıplak hakikatten ibaret olduğunun ifadesidir. Bu temel özellik Bediüzzaman'ın bütün eserlerinde de söz konusudur. Esasen Said Nursî'yi Bediüzzaman yapan temel niteliklerden birisi de bütün Külliyyatı'nın çıplak hakikati ifade ediyor oluşudur.

Nitekim o aynı yıllarda Ayasofya Camii'nde bir konuşmasına da şöyle başlıyor: “Kabr-

i kalpten hakaik çıplak çıktı. Namahrem olan kimseler nazar etmesin.”2

ÇIPLAK HAKİKAT SAFTIR, SAMİMİDİR

Bediüzzaman 31 Mart Mahkemesi’nden beraat alarak aklanmış ve mahkeme heyetine teşekkür dahi etmeyerek, Çemberlitaş’tan Sultanahmet’e kadar arkasında kalabalık bir insan kitlesi ile birlikte **“Zalimler için yaşasın Cehennem!”** diye haykırarak yürümüştür.

Asr-ı Saadette şeriat mahkemesi vardır. İstikbalde de aklın hâkim olduğu yargıçlar vardır. Bunlar geçmişte söz söyleyenleri yargırlar. Küçük bir hatayı bile abartarak ortaya çıkarıp eser sahibini yerden yere vurmaktan ilmî enaniyetleri namına gurur duyarlar.

İster geçmişin şeriat mahkemesi olsun, isterse geleceğin ilmî enaniyet sahibi ukalaları olsun, Bediüzzaman söylediği sözlerinin hakikat değerinden emindir. Çünkü Bediüzzaman’da çıplak hakikat vardır. Çıplak hakikat saf gerçeklerden ibarettir. Yalanla, cerbezeyle, hayal ile, süslü kelimelerle giydirilmemiştir. Makam ve rütbe sahiplerine temennalarla, dalkavuklukla, zamanın ilcaatına göre, konjonktüre göre farklı tüllerle perdelenmemiştir. Çıplak hakikat saftır, samimidir, gözü karadır, pervasızdır, eğilip bükülmesi yoktur, hakkın hatırı için vardır, bedelden gözü korkmaz.

RİSALE-İ NUR’UN GENEL KARAKTERİ

Bu cümle Bediüzzaman’ın bütün sözlerinin, yani Risale-i Nur Külliyyatı’nın genel karakteri hakkında da bilgi veriyor. Öyle ki:

1- Risale-i Nur Külliyyatı baştan sona çıplak hakikatler serisidir. Bütün cümleleri saf hakikat balına banmıştır. Lâfi hayal ile, mübalâğa ile, gölge ile giydirmez. Dolayısıyla firesi yoktur. Yani Risale-i Nur’un cümlelerinde hakikati ifade etmeyen boş bir kelime yoktur.

2- Risale-i Nur Külliyyatı konjonktürel değil, evrensel bir dile sahiptir. Risale-i Nur’un cümlelerinin -ister imanî bahisler, ister lâhika mektupları ve içtimaî konular, ister mahkeme müdafaaları olsun- her zamanda ve her toplumda bir karşılığı ve geçerliliği vardır. Meselâ yüz sene önce Osmanlı toplumunda söylenmiş hakikatler bu gün demokrasi döneminde tazeliğini ve güncelliğini aynen korumaktadır. Hatta yüz sene önceki eserleri, siyaset-bilimcileri ve sosyologları şaşkırtan bu güne göre çok ileri teşhislerle doludur.

3- Risale-i Nur zalime karşı şiddetli, günahkâra karşı müşfik bir dil kullanır. Bu -hâşâ- günahı teşvik için değil, günahın kirliliğini ve ibadetin güzelliklerini göstermek ve mü'mini günah kirlerinden arındırmak içindir. Zalimler için yaşasın Cehennem derken, günahkârı öyle okşar ki, okuyan kimse kendini tövbenin kucağında bulur.

4- Risale-i Nur Külliyyatı, doğrudan Kur'ân'ın bu asırdan kıyamete kadar olan mesajlarını taşıdığından, hakkın bir zerre de olsa hatırını hiçbir hatıra feda etmez, bir dane-i hakikati bin ton hayalata tercih eder, hakikatleri eğip bükmeden söyler, pervasızdır.

Dipnotlar:

1- Eski Said Dönemi Eserleri, s. 145.

2- a.g.e, s. 118.